

16. szám.

Április 17. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-jere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábon nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatal **Budapestben**, Mária Valéria-utca Thonetudvar

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta KAKAS MÁRTON.

MÁSODIK KÖTET.

A kőbe nőtt após.

NAHÁMA valóban csodálatos teremtés volt. Valami közléplény a ma született gyermek, a vadállat, és a szemérmes szűz között. A gyanutlanság és féltékenység, a szelidség és macacsság keveréke. Minden indulat kezdetleges nála. Lehet belőle egész nőt s egész vadállatot csinálni. S tanulmányozni kell a szeszélyeit, mint egy anyának a csecsemőét; a ki még nem tud beszélni, a ki csak a hanglejtésből ért, és csak különböző hangu sirással, nyüzsgéssel, nyatogással, gyűgyögéssel tudja kifejezni akarátát, s ezerféle makrancza van: s a mellett elpirul a férfiszem nézésétől s hiu tetszelgéssel illetgeti a halhártya-peplumot magára, mely bájait eltakarja. Mintha két lelke volna; egyik a tegnap született

öntudatlan csecsemő lélek, másik a visszaemlékező, a hajadon szívdobbanásaival együtt élő szellem.

Nagyon kényesen kellett vele bánnom.

Ahoz hamar hozzászokott, hogy Bábival úgy bánják, mint anyjával; szavakat annak sem mondott, csupán annak a hangjait utánozta. De ha én közelittem felé, a kényelmetlenség jelei látszottak arczán, s bár megkísértém a gyöngédség minden hanglejtésén keresztül egyes szavakat mondani el előtte, azokat nem mondta el utanam.

Pedig azért kíváncsi volt rám.

Mikor lefeküdtem alunni, a medve tulsó oldalára; úgy tettem, mintha már alunnám, odahajolt a medvén át fölém, és elnézett hosszan; — mikor pedig egy dörzs-

gyufát elgyújtottam, olyankor leborult előttem arcczal a földre: azt hitte, én vagyok az, a ki villámlani tud.

Odaadtam neki vas és réz eszközeimet, mik számára játékszerek voltak, s bemutattam, hogy mit tudok a furulyán? A dal nagyon tetszett neki. Azon nevetett.

Heteket töltöttünk már együtt a kristálypinczében. Élelmi szerem elég volt. Sajt, füstölt nyelv, veseconservée. Nahama pedig még mindig szopott.

Elhagyni a kristálybarlangot még mindig nem volt tanácsos. A barlang folyvást gyöngye rázkódás alatt volt, s azt koronkint egyes heves lökések szakíták félbe.

Nahama ezt mind bölcső ringatásnak vette.

Lassankint mégis annyira mentem vele, hogy a kezét meghagyta fogni. Erre nagy szükség volt, hogy a körmeit levághassam, a mik időtlen idők óta annyira megnöttek, mintha sas karmok volnának.

Ennek a nagy nyereménynek valami ára volt.

Iszákombul elővettem a velem hozott amianthot. A gyönyörű csillogó köselyem, mely motringokat képez a természet alakban, nagyon megnyerte a tetszését. Azután guzsalyt, orsót faragtam neki cachelot inakból. S megmutattam, hogyan kell az asbestet megfonni? Ez nagyon megtetszett neki. De a fonásban gátul vannak a nagy körmök. Azokat hát feláldozta ennek a kedv töltésének s azután font egyre vékony fonalat, a míg csak az asbestben tartott.

Akkor azután négy halszálkából készítettem neki kötő tüket s megtanítottam harisnyát kötni.

Ez nem nevetni való tréfa!

Nekünk azokra az asbest harisnyákra nagy szükségünk lesz majd.

Egyszer már megkísértettem, mikor a földrengés szünetet tartott kiindulni kémszemlészetre a kristálybarlangból. Megakartam tudni, hogy vajon nem rekedtem-e ide?

Az ut a palarétegeken keresztül most a nagy rázkódás után még jobban nyitva állt. Sokkal közelebb folyosón jutottam el a bazalt barlangig.

Ott azonban arra a megdöbbenő tapasztalatra jutottam, hogy most már épen nehéz lesz rajta keresztül hatolni.

A barlang hévmérséke már nem lett volna oly elviselhetetlen. Leszállt az egész ötven fokra (Réamur) s fenn az oszlopok közt rész támadt, melyen át a külső hideg lég szállt alá.

Hanem más baj támadt. Az, hogy a nagy földrendülés a szélső bazaltoszlopok közül egy egész sort alá-

döntött s az most, mint egy óriási dobogó, hidalja át a barlangot.

De köszönöm én az ilyen arany hidat. A bazaltoszlopok még most is oly forrók, hogy azokon Bábi tán keresztül tud szaladni, a ki alig ér a lábával a talajhoz; de a ki ember modra jár, minden lépésnél jól oda nyomva a talpát, az vargát ránt, mire a tulpartra ér.

Tehát azért kellett, hogy Nahama mind kettőnk számára astbest harisnyákat kössön. Az éghetlen köselyem lábtyüvel bizton keresztül mehetünk majdaz izzó hidon.

Hogy az öreg Lámekeh benne maradt a kristályban, azt ugyan sajnáltam nagyon: de valamennyi jelenlevő kovarcz legyen a tanum, hogy nem tehetek róla. Én az ő koporsóját is megporhanyítottam; ha az nem omlott szét, az a praedestinatio dolga.

Egyszer azonban, a midőn mind hárman álomnak adtuk magunkat; egy újabb földrendítő lökés úgy megmozdította egész barlangunkat, hogy az egy tömegben, a hogy gömbbé volt kandirozva, hintálni kezdett, úgy hogy mi fekhelyünkből, ki jobbra ki balra, gurultunk szélylyel.

A lökés rövid ideig tartott s aztán ismét csend lett. Én meggyújtottam elébb a Davy lámpámat, azután megnézem a sodronyt, hogy bizonyossá legyek fölöle, vajon nem tört-e be valahol a barlang boltozatja; midőn a rögtön támadó világozágnál egy uj, bámulatos látvány lepett meg.

Azon prizma, melybe Lámekeh volt elzárva, az újabb földlökés alatt összeomlott, s az ösférfi alakja ott volt a prizma helyén; — de nem felállva mint eddig, se nem lefekve, hanem ülve.

A prizma nem omlott szét tökéletesen; egy repedés volt rajta keresztben, odáig morzsává lett, ott élesen elvált s az alsó része megmaradt tömör darabnak, s abban, mint egy kalodában maradt fogva az ember alak, Mindene kiszabadult: csak térdeitől lefelé maradt összenőve a kristálylaly, termete aztán ülő helyzetben roskadt a kristálytönkre.

»Nézz oda!« mondám Nahamának, kezét megragadva s a kristályban ülő alakra mutatva.

A leány erre éles sikoltással rohant az ülő alakhoz s megragadva annak ököltre szorított kezeit, elkezdte azokat csókolni, s most már kiabált hozzá valamit; de a zokogás érthetlenné tette szavait. Hanem a szavak hangja elmondá, hogy a gyermek örül a feltalálnak és siratja az elvesztettet; a ki élettelenül ült előtte.

Én odasiettem hozzá s azt mándám neki:

»Akarod, hogy fölleszszem őt?«

Megértette szándékomat, lábaimhoz borult és térdeimet átkarolta.

»Jól van. Tehát segíts!«

Nem gondoltam hirtelen arra, hogy minő bolond helyzet lesz abból, ha fölelevenitek egy embert, a kinek a két lába térdig bele van nőve egy kristály csonkba, a miből soha sem lehet kiszabadítani.

Elővettem siker koronázta tudományomat. Bőven bántam az ambrával. De az öregnél nem olajat használtam, hanem spiritusban felolvasztott ambrát, az jobban behatolt lompos gyapjuhordó bőrén, a mit nagyobb siker végett keresztül is szurkáltam tüvel: a szájába is nagyobb adag ambra szeszt töltöttem s karjait mozgatva, mechanice erőszakoltam nála a lélekzetvétel újra megkezdését; bevégezve a műtételt a fejére öntött hideg vízzel:

mire a fehér gyapjas alak egyszerre elkezdett egy nagyot prüszszenteni, és aztán prüszszentett egymás után nem tudom én hányat? — Nem értem rá azt számlálni, mert abban a pillanatban, a midőn az öreg életretámadt, a leány felugrott mellőlem hol addig guggolva bámulva ült, és azzal rohant — nem az életre költöz; hanem hozzám a feltámasztóhoz; leveté magát előttem arcra, átkarolta térdeimet s aztán hozzá fogott csökolni, a lábaim hegyén kezdve, fel egész a homlokomig, folyvást öelve kebléhez és önkívületben lihegve.

Nem számláltam én sem a prüszszentést, sem a csókot.

Utoljára aztán ott maradt, karjait a nyakam körül fűzve és zokogott.

Ezt már értettem.

(Folyt. köv.)

Tableaux vivants.

— KÖNNEN Sie nicht Acht geben mit Ihrer verflixten Cigare, Sie Rembradt? Sie haben ja meine ganze Seidenrobe verbrannt.

— Mille pardon, madame Santenis, mais je suis... je suis...

— Er hat sich in Sie verschaut...

— Venite a Venezia, mia cara dogesa.

— Tutti parati! Noch a Krügl Bier! Torma di Debreczino! All right! Attendez!

A kárpit felgördül.

Ni, hisz ezek magyar mágnások!

Hanem szó a mi szó, ez a Sába királynő gyönyörű egy vászonceléd volt. Ki hinné, hogy már több mint kétezer éves. Bizony nem csoda, ha bölcs Salamon királynak a csizmaszárába szállt tőle minden bölcsesége. Aztán meg azok az udvari dámák ott a pusztá közepén!

Felséges királynő, vajon nincs a magas udvarnál üresedésben valami számfeletti segédbeduin állomás? Nincs szebb mesterség széles e világon a tevehajtsárságnál! —

Most meg már theatrumot is játszanak. No már ez mégis hazaárulás.

Hát azt akarja ön, gróf Horace Lajos ur, hogy ezentul senki se járjon nemzeti színházba?

Rembrandt műterme. Csodálatos egy compositió Tizián leánya ott a fali rámában festve van, a zsidó ara szinte rámában, festve van, a műértő néző festve van maga a festő is festve van. Aztán mégis valamennyi eleven. Az ember szinte attól fél, hogy a Rembrandt előtti félig kész arckép egyszer csak eltűsszenti magát

A festők azon vannak, hogy képük minél inkább olyan legyen, mint a valóság; ezek aztán egyszerre megfordítják a természet rendét, s azon vannak, hogy a valóság minél inkább olyan legyen, mint a kép.

És a közönség tapsol. És magam legjobban.

*

Aztán jön a »fejér Othello.« Ennek a vigjátéknak az a tulajdonsága van, hogy sok benne az r betű, lévén magyarra erresitve.

Ez az r betű pedig a főrangu nyelvnek a megöelő betűje. Ennek tulajdonítható, hogy főrangu nyelv nem is tette ki magát a beletörés veszedelmének.

*

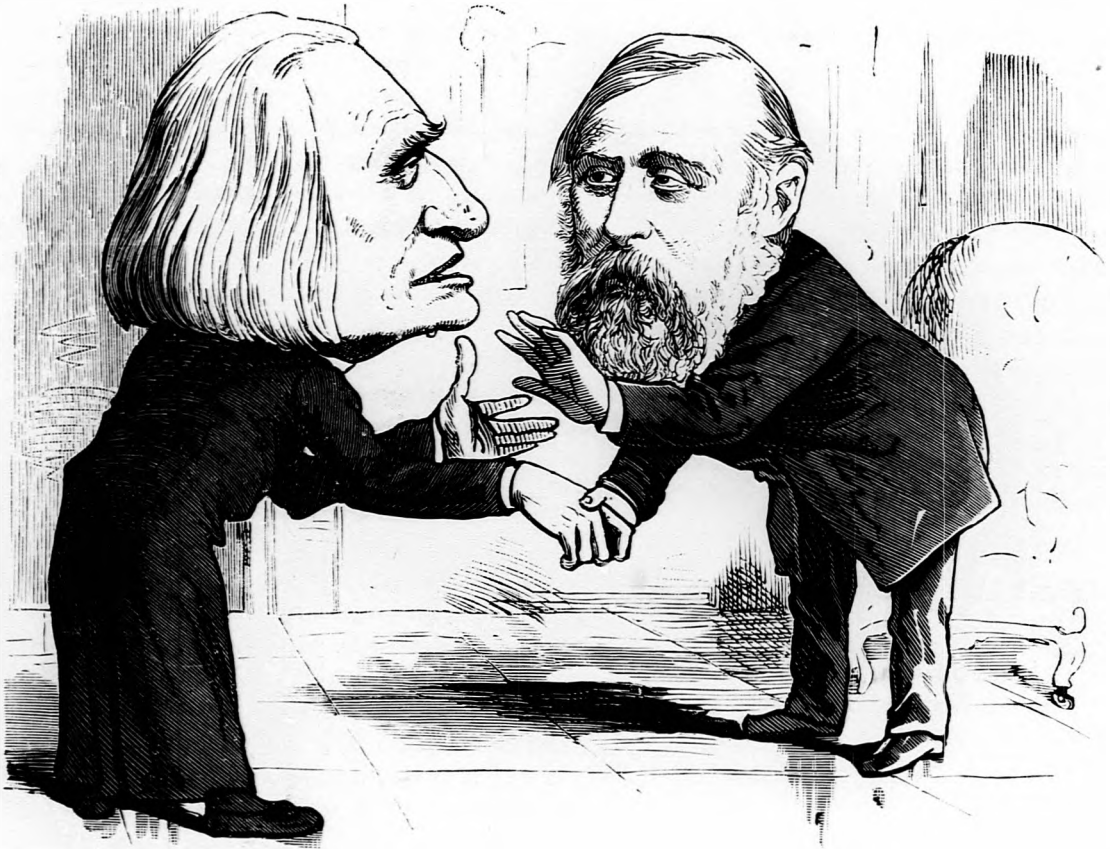
Végül jött »Cornaro Catalin.« Csodálom, hogy csak Velenczének volt annyi esze, hogy hódolni ment neki. —

De a hódoló hölgyek csak teszik magokat, hogy ők hódolók, mikor ők magok a legveszedelmesebb hódítók.

Ugyan Thán bácsi, nem mondaná meg nekem, mint műértő, mit kóstálhat ez a főstmény?

A rámát akár elengedem.

Pictus Masculus.

Szigligeti. Önt tehát kinevezték a zeneakadémia elnökének. Fogadja részvétnyilatkozatomat.
Liszt Hogyan? ön sajnál? a helyett hogy gratulálna?
Szigligeti. Gratulálni csak magamnak gratulálhatnék, hogy ezentul kettőnket ütnek.

CZIRÁKI DEMOSTHENES.

— Felsőházi oráció, fényképelve. —

MÉLTÓSÁGTELJES főrendek! A mult ülésszak alatt az adók felemelésének kérdésénél azon kérdés támadt mik azon alapok, a melyek megadóztathatók tekintve, az állam minden tekintetben zilált nem pénzügyi, hanem gazdasági viszonyait is, melyek azonban a szükséges újabb terheknek elvállalásával a mostani állapotoknak ugy is elég sajnos voltát még inkább sanyaritják!

Ghyczy Kálmán a nagy tulajdonokkal ellátott férfi meghivatván, ugyanazon szavakkal üdvözölte őt a nemzet a melyekkel ödvözölni kívántuk még 1839-ben a beköszönő ország-gyűlést. Elértünk végre az állam-bevételek kimerültségének azon fokozatához, hogy escomptiroztuk terméseinket is. Akkor tettünk csalékony kalkulusokat és még is — nem tudom — magam is a legnagyobb bizalommal voltam azon reményekhez kötve — a jövő eljárást és — valóban a dolgok állását és fe-

vését a hosszú évek során keresztül bele nyugodtunk abba a sok szép tervbe.

Volt is ez iránt általános feljajdulás az országban, mint azt az előttem ezett is (a pénzügyminiszter mondotta.

Folytatom, Méltóság teljes főrendek! (Mi azon nem folytatjuk.)

ÜGYVÉDI PRAXIS.

T. Ur!

Van szerencsém tudatni, hogy ön a királyi táblánál elvesztette pörét.

Nyuzó István k. és v. ügyvéd.

T. Ur!

Van szerencsém önnel tudatni, hogy pörét az utolsó appellátában megnyertem.

Nyuzó István,
k. és v. ügyvéd. *)

*) Kitégyebíránt ajánlunk közjegyzőnek.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváro Ádámhoz.

Tekintedezs barátom' uram!

Nomen et omen. Mindig montam Politnak,
ne avatkozon Politikaba.

Nem jó vige lesz an'k. Mert ha a hogy
megkezte, megindul sítitbe külkalandoznyi, bi-
zony isten megesheti, hogy bele talalya lipni a
Tiszaba, akirül azt irjak Szolnokrul, nagy mir-
tökben megdagata is keresztültorisel fenyegeti
job partot.

Arveszilytül tartanak. Vigyáznyi kel hat,
mert Tisza lasu viz, de partot mosá.

Ifju politikus Polit nem halgata zokozs ta-
nacstra. Nem ismeri mas vizet, csag Szavat. Azt
izs megalitya tenyerivel ha akarja. Jól van,
mondok, hat csag erigy veszedbe.

Ugy vot, a hogy előre montam. Belepo-
tyant Tiszaba s ha in nem ot vagyom, mosd
izs eviczki lene. Hanem in mig jokor megra-
gatam monokli zsinort neki is kihuztam szilső
balpartra. De ot izs egykicsit megfőrosztötek
ötet.

Bizom nem csuda, ha nathat kapja ebe a
hideg aprilisbe. Hanem az igaz, hogy rafirte ez
kizs politura.

alazatos szolgaja

T. Z.

MI AZ IGAZSÁG?

Passió játék.

(Nagy képünkhöz.)

P

PILÁTUS. Mi az igazság?

Megszavazni a görbevasujat,
S aztán leszidni, a ki megcsinálja?
Dicsérni azt, ki tette a hibákat,
S gáncsolni azt, ki jóvá tenni készül?
Bevinni a hinárba Izraelt,
S aztán reáförmedni, mérü nem uszik?
Judásnak adni péterpiczulákat,
S jajgatni, hogy adóra nem telik?
Siratni, hogy békesség lett a földön,
S halászni többé nincsen zavaros?
Te vagy-e Jézus, az a nagy Megváltó?
Programmodat hadd hallom, add elő.

J. Megváltó, hogy ha lesz mit váltani,
Programmom nem való ezen világból,
Még most tükörből láttuk s fátylon által
De boldogok, kik hisznek és fizetnek.
A más világon mindent visszakapnak.
Ha ez se jó program, hát nem tudom mi.

PILÁTUS. Már most mi az igazság?
Elrontatni színházat Orczyval,
És bosszut állni érte Podmaniczky?
Építenni ujat Szapáryval,
S leszidni érte Kálmánt, a Tiszát?
Nyolcz évig rontani s kilenczedik
Első hetében szidni azt, ki mindent
A mit lerontánk, föl nem épített?
Most itt előttem két gonosztevő:
B a r a b á s »háborúságot« csinált;
E m e z pedig »békességet« mivel,

Már most melyik kettő közül »igaz?«
Hát káptalan az én fejem, hogy ezt
Megtudja így itélni önmagátul?
Én nem vagyok próféta, hogy kisüssem.
Én nem tudom! Zsidók, szavazzatok!

FARIZEUSOK ÉS JRÁSTUDÓK.

Feszítsd meg Jézust! Add ki Barrabást!

PILÁTUS. Mi az igazság?

Elitélni egy embert csak azért,
Mert nem találtam benne semmi vétket? —
Nekem, ki excellentzjás ur vagyok,
A mokra haddal fujni egy követ? —
Megölni az ártatlant, s két kezem
Megmosni, mondván: »én ezt nem tevém!«

FOROSZLÓK.

Feszítsd meg! Nékünk a palástja kell!

PILÁTUS. Hja, ez nagy argumentum! Ez igazság,
Neked barátom halni kell. Tudod
Miert? Mert rajtat e köpeny,
Ez az igazság. Már most rájövök.
Kin oly köpeny van, melyre más is áhit,
Annak halála indokolva van.
Te érdemes vagy fára, a keresztre!

BARRABÁS. Hahó! »Fa« és »Kereszt!« Eresszetek!
Hadd menjek vissza. Ez kell én nekem.
Temesvár fája, Szent István Kereszt!

PILÁTUS. No nem, jámbor Barrabás: — »fakereszt.«

BARRABÁS. Vagy úgy? No ezt hát csak neki hagyom.

PILÁTUS. Mégis kisüttem hát, mi az igazság?
Albus Aponius, a vizemet!

Martinus Gallus.

MI AZ IGAZSÁG?

(Lásd szövegét a megelőző lapon.)

AM A BIZONYOS CSIZMADIA ÉS FELESÉGE KÉRDÉSEI ÉS FELELETEI.

— — Bismarck, a katolikus-faló az aranygyapjas rendnek lovagja lett s éppen azt a rendkeresztet kapta a nyakába, melyet egykor VII. Ferdinand, a protestans-égető viselt. Milyen nagy humorista a história.

— — (Hát igaz volna, a mit a német ujságok írnak, hogy az az Andrássy olyan rosszul tánczol?) Én felőlem tánczolhat ő rosszul, csak tánczoltatni tudjon jól!

— — (Hallom, hogy a mágnások productióján nem volt egésze tele a redut.) Hja, mert elügyetlenkedték a dolgot. A magyar műcsarnok javára rendezték, holott a beyreuthi színház javára kellett volna.

KORTES GÁZSI.

NE NEKED!

Itt óvasom a dupla uságba, hogy egy olát kipo-litiroztak az országos gyűlésen. No ennek ugyan meg-atták! Ojat kaczagtam rajta, mikor a szemembe bökött, hogy maj kiszaladt belülem a lélek.

Aszmondi pedig, hogy a Ni met politirozta vóna ki. No hat agygyék nekünk az isten sok ilyen nimetet.

Hanem azt mészé tuttam, hogy van valahun ennek az árva hazának az földgyin olájsország is, akik még követet is küdnek az országosgyűlésre.

Ahunni! Hát a mán mi a csösz ott az asztalon? Az istókbáróücsce egy levél, mé pedig ojan pecsét van rajta, mint egy tót kalap. Hallásuk! . . .

Nemzetes Kortés Gáspár urnak, Duhajon.

Hát e mán hun az ángya tirgyibe tapogatta ki, hogy én nemzetes vónék? Mér nem má ifiasszony is, azt a toprongyos eszis a tyintanyalójának! Tekéntetes ágybú születtem én, oszt hogy megbecsteleniti az embert az egész világ csufjára. Legalább má a póstásunknak lehetett vón annyi eszi, hogy kijigazította vóna tekéntetesre. No, de számár a számár, ha Bicsbe viszik is, ez a mi fullajtarunk is csak ugy cseppent ide Árva- varmegyából ahun a zabot hegyezik, arra se tanátak magyar embert valahun.

No, de tovább, hallásuk a béllésit ennek a hivatalos papérosnak.

Ecsim Gázi! Mivelhogy a rendes katona asszenc-tációjára meg nem jelentil, ámbátorambár az harmadik korbéli osztályt taposod, ezennel hévatosan meg-czitállak az pótlékos állításra, folyó hó 15-ére, máskü-

lönben erőszakosan is behozlak az megyeházára nemes Miskócz városába. Marattam hivatalos bátyád. Duhaji Náczi, szógabiró.

No nekem ugyan befütöttek. Most menek innya az fiastyukba, mer a nimet nem áhati az borszagot, ott meg csupa nimet doktor van az vizitációjón.

Velág velág, komisz velág! Az a Náczi bácsi is mijen foghegyen beszil, mijóta szógabirónak tettük. Csak fránya gyerek ez a magyar, ha egy kis nimet niva talba kap, essen bele a kacsa nátha.

A költőkhöz.

Kit lelkesítne ma a dal
E szörnyü hajsza közepett,
Mikor az emberek fele
Végrehajtónak született? . . .
Tudós prókátorok előtt
Emelgetjük a kalapot,
Üzér- tanya lett a világ . . .
— Szegény költők hallgassatok!

Pedig nem vesztek még ki, nem,
A nagy erények törzsei.
Apolják ma is azokat
Az új világ új bölcsői.
Csakhogy az emberszeretet
Meggéri ma a kamatot!
Bitang üzér a jóltevőd . . .
— Szegény költők hallgassatok!

S az ifjuság? rajong ma is;
De ép oly okos, mint ledér.
Telekkönyvekből lesi ki,
Hogy az »imádott« mennyit ér . . .
Urat játszik, s dözsölve él
Ha már hitelre kaphatott,
Walczerre dobban a szive . . .
— Szegény költők hallgassatok!

Sivár e táj nektek nagyon!
Mennétek is; de hát hova? . . .
Jó ha akad egy meczénás,
S egy miniszteri iroda.
Szó a mi szó: ez lett bizon
A ti magas parnasszotok!
Phoebus bureau-chez lenne ma . . .
— Szegény költők hallgassatok!

Sipos Soma.

ALAPOS ÖRÖM.

A »RÉGI JÓ VILÁGBAN« beállit az apatini szolgabíróhoz egy paraszt.

— Nos mit hoztál Ferkó? szolt a basa a paraszt által czipelt zsákra mutatva.

— Hát instálom, egy .. egy zsák paradicsom almát.

— Mit? hogy? nekem? — Einye, hitvány parasztja! — Egy zsák paradicsom almát! — Jancsi! kiált inasára, vágd egyenkint a paraszt fejéhez az ajándékot.

Az inas megfogadta a szót.

A paraszt négy lépésnyi distanciáról várta be a célbalövést. Azonban minden egyes ütés után felsohajtott: hála Istennek!

A procedura végeztével a kíváncsivá lett szolgabíró a »hála istennek« okát tudakolta.

— Hát, instálom, volt a felelet, én tulajdonképen kolompért akartam hozni, hanem a feleségem nem akarta engedni, s azt mondta, hogy jobb lesz paradicsommal kedveskedni. Most hát örülök, hogy az asszonyra hallgattam ez egyszer.

A kislelküeknek,

vagy:

a tavasz és a negyvennyolczasok.

HALLOM a nagy bosszankodást, hogy

Mégis diszn .., azaz már na sok!

Hogy mindenben úgy gáncsoskodnak

Ezek a negyvennyolczasok.

Ellenkeznek, mert ellenzékek,

Beszélnek, hogy beszéljenek;

Tudják módját, nyitját, hogyan kell
Az időt takarítani meg.

Kislelkűség! Aggódni rajta?!

Feledtéték, hogy a tavasz,

Ha beköszönt, olyan bolond, hogy

Ma mosolyog, holnap havaz?

Várjatok csak, ha éltetőleg

Egészen kitavasodik:

A negyvennyolczas meggyógyulva

Szépecskén megjuhászodik.

Csingham Buh.

MEGSZORULT REFERENS.

SZENT Habakuk! ki tán colléga vagy,
 Feralva re egy égi sectiót, —
 Oh szánlak én, . . . de tégy velem is jót
 Segits, — ha bírsz, — mert engem cserbe hagy
 Minden türelmem és prudentiám,
 Ez átkozott egy konkursus mián!
 Irtoztató! — Oh nézd csak el magad:
 E vészes ár körültem hogy dagad, . . .
 Már számig ér, . . . s tán holnap összecsap
 Fejem fölött, miként a dunahab! . . .
 De bár Duna, vagy tenger volna bár!
 Kiuszhatnék talán, — avagy kivetne,
 Más, csöndesebb enyhébb »osztály«- szigetre: . . .
 Kifogna révész, — tüzoltó csatár . . .
 De huhh! — ez tinta itt, — velin papiron, —
 S nem visz ki ebből senki, — tén csak Charon . . .
 Vessz meg kataszter! — éhes szörnyeteg!
 Nevedtől is kiráz már a hideg . . .
 De legkivált miattad, oh hazám,
 Emészt a honfi bu; mert igazán:
 Ha ez a tenger nép mind néki állna,
 Ki itt ajánlkozik, hogy megvizsgálna, —
 Felfalná ez, — a milyen epedett —
 Egy kóstolásra drága földedet! . . .
 De mégis annyi volna csak: hogy itt van
 E kérvény-ár, ezernyi nagy paklikban,
 Haj, — ez csak menne még! — — De ebbül ám
 Kiválasztandó az az egynehány
 Ki már valóban kóstolóra vegye:
 Ha edesebb-e tán még egy s más megye? . . .
 De hogy? — Hogyan csináljam én meg ezt?
 Rostán hullajtsam a fölöslegest?
 Avagy sűrű szitán vegyem ki lángját?
 Vagy hogy — a mint »a viszonyok« kívánják —
 Kézze szemeljem, mint a bőjti lencsét,
 Közüle ki a kis csupor szerencsét? . . .
 Ez már a kérdés! Juj, — de borzadok, —
 Sem így, — sem úgy —: zöld ágra nem jutok . . .
 Rostán, — szitán, — vagy kézzel s pápaszömmel:
 Mind egy kutya! — több lesz vagy husz bö-
 dönnel

Csak olyan is, kit tálcán nyújtanak:

Önérdemek, — s még érdemesb urak . . .

Oh szólj tehát, szent Habakuk colléga,

Hová, mire fordítsam a szemem?!

Azt nézem-e hogy mit tud és mit nem?

Vagy azt: hogy ki s mi ő, — hol van hajléka? . .

Vagy azt: mi volt? és még mi vé lehet:

Ha földkostolni most el nem mehet? . . .

Vagy legjobb lenne tán: simpliciter

Berakni ezt »Reductió-palánttal«? . . .

Attanzion! . . . másként e nép kiver.

Kiátkoz, — elborít panaszfullánkkal . . .

Ennek: peccsenyeizü még a szája, —

S a föld izét is tán csak eltalálja? . . .

De hátha nem?! . . . Oh szörnyü állapot!

Oh dobj le hát az égből kész lapot,

Csinálj te lisztát, oh szent Habakuk!

Te látod, hánynak égre bizva sorsa. . .

Ments engem, — mentsd magad, — a lisztát!

gyorsan. —

S én aztse mondom többet rá, hogy: »kuk.«

Andronius.

Nemzeti kis tükör.

Debreczen.

Debreczen elég nagy tágas és szép város,
 Lakik is abban sok bor és serkorcsmáros;
 De mesteremberben sincs ott éppen szükség.
 Lakja azon várost, mindenféle elég. —
 Ha akarják tudni, édes atyámfia!
 Számra nézve legtöbb, ott a csizmadia
 Hentes és mészáros, kalapos és szabó,
 Kovács, szücs, lakatos, kömives, faragó.
 Asztalos és timár, gombkötő, paplanos,
 Gubás, kefekötő, kárpitos, szappanos.
 Gépész és építész, fazekas, cserepes,
 Köszörüs és késes, bádogos, üveges
 Kádár, kerékgyártó, esztergályos és ács,
 Sziijgyártó, köteles, nyerges, szakács, takács,
 Pecsét-és kömetsző, kártyfestő cipész (Kosár és
 kaskötő, optikus, ékszerész,
 Arany- s ezüst műves, borbély, bába, fodrász
 Pokróc- s szőnyegszövő, vattaverő, nyomdász,
 Rézműves, és fésűs, piperész, könyvkötő
 Puskaműves, órás, keztyüs, szitakötő
 Kutásó, kolompár, kaszakovács, molnár,
 Serföző, enyvföző, gyógyszerész és bodnár.
 Spiritus-égető, olaj-eczet-gyáros,
 Salétrom-csináló bor és serkorcsmáros,
 Keményítő,- s uviksz- és papirkészítő
 Hangműszerész, kertész, vászonfehérítő.
 Kéményseprő, virslis, zongorahangoló
 Arczkép,- szobafestő és cimer-mázoló.
 200 disznókupec, 300 taligás.
 Egy tuzat bérkocsis, cigány is egy rakás.
 Kenyér, kalács-sütő, pék, pereczes kőfa
 Ami még elmaradt, tudná a Jehova.*)

*) Aztán mondj még valaki, hogy nem vagyunk ipar-
 os ország.

T e m e t é s e m .

(Béranger.)

Ma reggel, — isten tudja, hogy?
 Amorokkal telt meg szobám,
 S a mint én mélyen alszom ott,
 »Meghalt!« mondák rám azok.
 Ah, hogy szidtam ez isteneket
 Kikért egykor úgy haltam-éltem,
 Barátaim! ha ez nem álom,
 Sirassatok, — nekem már végem.

Kíísszák egy csöppig borom,
 Szakácsnémmal enyelgenek,
 A kosárban motoz emez,
 S amaz orrhangon zengedez
 Felettem zsolttár éneket.
 A legfőbb most kiosztja husznak
 A halott- kísérői tisztet —
 Jaj! már Szent-Mihály lova vár rám,
 Sirassatok, — már engem visznek.

Fecsegve és kőzagva már
 Utánam két sor lépeget.
 A szemfedőn könyv-átzatott
 Pohár, lant és virág ragyog,
 — Kedves jelvényeim ezek. —
 Lekapja a néző a sípkát
 És szól: Egy vége busznak, vignak, —
 — Az amorok sietve visznek —
 Sirassatok, — már behajitnak.

Ima helyett kíséretem
 Dévaj dalaim zengi el.
 A kő-faragó oszlopom,
 — Ne essék poromnak zokon: —
 Borostyánnal disziti fel,
 Mindenki tisztel mostan engem,
 Ki hasznát nem veszem már annak — —
 Azt hiszem istenülök . . . ah de
 Sirassatok: már elkaparnak.

De hogy, hogy nem? e perczen ott
 Sétál el hűtlenem: Lízett,
 És sirkövemhez hogy kerül
 Én is mintegy véletlenül,
 Halálomból — feléledek!
 Ah, ez új élet kelleméről,
 Kik szüntelen gunnyal beszéltek
 S kik úgy szóljatok a világot
 Sirassatok: mert újra élek.

Szabó Endre.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Eredeti távirat.

X. X. Roszahetyen.

Apa kirem költ, már eser binzed de epe képte még

Aurél.

Interpellatio Bibliás (Kiss) János nagy
jó urunkhoz.

Van-e tudomása nagy jó koma urunknak arról
 hogy azurnak 1872 évében aztat az ígéretet tette hü vá-
 lasztó komái előtt, miszerint, hogy ha netalántán mé-
 gis csak megválasztjuk követünknek, hát a hidon tul
 levő gözmalomnál szebb csirizgyárt állittat az mi ré-
 szünkre; ha van ezrői tudomása; hát arról van e, mi-
 képen még a gözmalom egyedül áll azonképen, mint
 akkortájt, s a mi fábrikánknek még fundussa sincsen?
 Erről ha van tudomása, hát felhívjuk egész tisztessé-
 gel, hogy a jó vő restavurációjig legalább fundust ve-
 gyék, koma, hogy némely található gyenge szétmálított
 csirizü atyánkfia el ne pártoljék kigyelmedtől s legalább
 a funduson készülő csiriz tartsa össze a pártját.

Kérjük átosággval, hogy ezen intő beláczióinkat
 vegye el becses tudomásába.

1848.-át és Kis jó nagy urunkat tisztöjük.

több sz . . . ri esizmadia.

U-i: Ezt e főjelést
 Sikoja koma küldi
 a zsinor utcából.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

D. Gy. Debreczen. Az első máshol jelent meg, a
 többbit nem használhatjuk. — F. B. Szatmár. Használni,
 fogjuk. — W. S. F. Budapest. Meg van az már löve jól,
 ne vesztegessük a puskaport. — K. B. Budapest. Az az
 ur, a kiről a krónikások beszélnek, tessék elhinni, se nem
 elég ismeretes, se nem elég élczes. — P. M. A módi levél
 nem közölhető. — Szerelmes Elemér. Ha boldogulni
 akar, tartsa titokban vagy a versét vagy legalább a vezeték
 nevét alatta. Hanem a többbit, azt köszönjük.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület)

Hirdetések felvételnek:
 LANG LIPÓT ÉS TARS.
 1-ső nemzetközi hirdetmé-
 nyi iroda Mária-Valeria
 utca Thonett-udvar.

Rajzolja
 JANKÓ.
 Metszi
 POLLAK.

„MERCANTILE“ magyar-angol biztosító-társaság.

Van szerencsénk ezennel köztudomásra hozni, hogy üzletünknek a magyar királyság és testvérországi területén való megindíthatására a legfelsőbb jóváhagyást megnyervén, működésünket egyelőre a **tűzkár** elleni biztosítás terén már megkezdtük.

Célunk a biztosítási díjak olcsósága által, a lehető legkedvezőbb feltételek — s általában másnemű lényegesen könnyítések —, valamint a káreseteknél pontos és gyors eljárás által a közönség becsülését és bizalmát kiérdemelni. Biztosítást vállalunk ily alapon

tűzkár ellen

lakházakra, gazdasági épületekre, gyárakra, műhelyekre, mindennemű gépekre, áru-raktárakra, butorokra, ruha-fehérműekre, gazdasági szerekre, marhára, szántó- és mezei terményekre.

Saját tőkénken kívül jelentékeny mérvben fokozza biztosítási képességünket azon szoros összeköttetés, melyben állunk a

„North british and Mercantile Insurance Company“

czimű angol biztosító társasággal, mely **1809-ben** alapították **Londonban** és **Edinburgban** székel, s a mely társaság legfelsőbb helyen jóváhagyott alapszabályaink értelmében az általunk vállalt biztosítási kötelezettségeket

egész terjedelmökben és összegökben

átveszi viszontbiztosításképen, s ezért egész hatalmas tőkéjével kezekedik, mely tőke jelenleg meghaladja a 37 millió forintot ezüst pénzben — és netaláni per-esetekben magát az itteni bíróságok ítéleteinek alávetendi.

A **North british and Mercantile Insurance Company** — melynek elnöke **Roxburghe** herceg, alelnökei **Sutherland** és **Abercorn** herczegek, — már hosszú évek óta előnyösen ismeretes e hazában, miután viszontbiztosításban áll majdnem valamennyi hazai biztosító-társasággal, — köztük a budapesti »I. magyar általános biztosító társasággal«, a »Pesti biztosító társasággal«, a kolozsvári »Victoria«-társasággal stb. — minthogy e társaságok a maximal-összegeiket meghaladó biztosításokkal több száz millióra menő összegekig a nevezett angol társasággal léptek viszontbiztosítási kapcsolatba, s ily módon a »North british and Mercantile«-társaságot a magyar-osztrák biztosítási üzletben jelentékeny hányaddal vonták érdekelttségbe.

Azon bizalom, melyben hazai társulatok ily kapcsolat által az angol társaságot részesíték, elég világos bizonyítéka annak, mily előkelő állást érdemelt ki magának a „**North british and Mercantile**“ s elég biztos jele, mily méltó elismerésben részesítik a társaságnak évtizedek óta folytatott becsületes működését, s mily nagy biztosítékot találnak tág körű biztosítási képességében mindazon országokban, hová működése kihat.

Midőn végül még megjegyeznök, hogy a „**North british and Mercantile Insurance Company**“ részéről a magyar királyság és testvér országai területére I. általános felhatalmazottá **Klapka György** tábornok ur helyettesévé, II. felhatalmazottá **Kunossi Lajos** ur jelöltetett ki; jelentjük, hogy kitelhetően igyekezni fogunk a közbizalmat minél előbb teljesen kiérdemelni.

Budapest, 1875. márczius 27-én.

A „Mercantile“

magyar-angol biztosító társaság igazgatósága.

Hivatali helyiség: **Fürdő-utca** hg. **Thurn-Taxis ház I. emelet.**

UNGER F. W. FIA

Deák-utca 5. szám alatt.

Rövid-, szövet- és fehér-áru üzletét

alapította **1835. évben.**

Ajánlja magát a nyájdemű hölgyközönségnek a tavaszi-icényhez való harisnyahosszúkat a tovább kötéshez.

Nagysága fehér és fodorított

Gyermekeknek	1 par	22 kr,	26 kr,	30 kr.	45 kr.
Leányoknak	>	25 kr,	30 kr,	35 kr,	40 kr.
Hölgyeknek	>	30 kr,	45 kr,	52 kr,	60 kr.

Nagy raktárt tartok kész harisnyákban, gyermekek-, leányok-, és hölgyek számára

férfi-harisnyák fehér 12 pár 1.60, 1.80, 2, 2.50, 3 frt.
» színesek géppel kötve 2.30, 3.20, 4, 5, 5.50.
Azonkívül tartok nagy választékban még kész uri- és női fehérneműket.

Arjegyűzések könyvecskéket a mi dus és választékos raktárunkból kívánatra levéltileg megküldjük ingyen.

Legfinomabb fehér budai asztali bor

Kerntler Ferencz budai szőlőbirtokos saját termése csinos literes üvegben (3 meszely) 60 kr-ával, melyből az üvegrért 15 kr. visszatérítetik. Kapható tulajdon pinceszében: Taban, Szarvastér 679 sz. a. és vízváros fútcza 145. sz. a. Gretschlfele házban. Ugyanott szinte saját termésű kitünő vörös bor itzés üvegben 70 kr-ával.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserü Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jöhírü gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott kéztiményt kérje és fogadja el.